

Da Jacob fik hjælp af feerne

I den lille skovsø sad den lille fe Olivia på en ufatteligt smuk åkande. Hun skulle til fest samme aften hos elverkongen i den anden ende af skoven. Olivia glædede sig meget, for det var længe siden, hun havde været sammen med alle feerne samtidig.

Olivia rynkede panden lidt og duftede til åkanden for at styrke sig, for hun havde oplevet noget rystende, som hun blev nødt til at tale med nogle af de andre feer om, så at de kunne hjælpe hende. Opgaven var for stor for hende alene. Hvor var det heldigt, at festen hos elverkongen fandt sted netop i dag.

Olivia havde dagen i forvejen opholdt sig i en lille lysning i skoven, hvor der var opstillet to bænke og et bord, så mennesker på skovtur kunne sidde og spise og drikke, mens de nød naturen. Det var en skøn sensommerdag, men der var ikke ret mange mennesker i skoven.

Feen havde været alene i lysningen hele dagen, da hun pludselig hørte stemmer nærme sig. Det var en ung mand og en ung kvinde, der kom gående med afstand imellem sig, og på stemmerne kunne Olivia høre, at der var noget, de var uenige om.

"Jamen, jeg har sagt det så tydeligt, jeg kunne, Jacob. Prøv at høre efter, hvad jeg siger i stedet for at gentage dig selv hele tiden. Det går ikke mellem os. Jeg holder stadig meget af dig, men jeg vil ikke komme sammen med dig mere."

"At jeg gentager det samme hele tiden skyldes jo, at du ikke svarer på mit spørgsmål, om der er en anden, om du kommer sammen med en anden nu."

"OK, hvis du endelig vil pines, så ja, jeg kommer sammen med en anden. Hvorfor kan vi ikke bare skilles som venner? Vi har da haft det godt sammen et stykke tid."

De havde sat sig på hver sin bænk over for hinanden med bordet imellem sig.

"Du er altså ikke indstillet på at give vores forhold en chance, Hanne? Det kan ikke undgås, at der kommer perioder med problemer, når to mennesker kommer så tæt på hinanden, som vi var. De skal overvindes, Hanne."

"Lad os gå, Jacob, vi kommer ikke videre. Vi er for forskellige. Jeg går hjem nu. Du kan blive her så længe, du vil. Farvel, Jacob." Hun gav dog hans hånd et lille fortroligt klem, før hun hurtigt forsvandt mellem træerne.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Jacob blev siddende længe på bænken. Han havde slet ikke øjnene åbne for den skønne natur, der omgav ham. Han var langt borte i sine tanker, og Olivia, der dansede omkring ham for at opmuntre ham, så, at han græd. "Ja, græd du bare, Jacob. Det gør ondt at miste, men bare du kunne høre mig, så kunne jeg fortælle dig, at der er rigtig meget godt i vente for dig - også med hensyn til kærlighed. Men lige nu oplever du kun smerten og savnet."

Jacob anede naturligvis ikke noget om Olivias eksistens, men han følte sig dog lidt bedre til mode, da han en halv times tid senere forlod lysningen.

I dag var Jacob kommet tilbage til lysningen sidst på eftermiddagen, og Olivia spekulerede på, hvad hun skulle gøre for at komme ham til hjælp. Han var så ulykkelig, dybt, dybt ulykkelig. Hun ville tale med nogle af de andre feer til festen i aften, tænkte hun igen.

Samme aften, da festen hos elverkongen var godt i gang, satte Olivia sig ned ved et bord sammen med sine to gode veninder Hyacintia og Cecilia. Hun fortalte dem om den ulykkelige unge mand i skoven, og de to veninder var straks med på idéen om at hjælpe. De snakkede frem og tilbage om mulighederne. De blev enige om at mødes i lysningen sidst på eftermiddagen dagen efter i håb om, at Jacob ville dukke op igen.

Det gjorde han. Stadig ulykkelig, stadig alene. "Han har nok ingen at tale med om det", sagde Olivia. "Jeg synes, vi skal føre plan nr. 2 ud i livet, hvad siger I?" Det var Hyacintia og Cecilia med på.

De tre feer svævede omkring ham uafbrudt, og da han gik hjem, fulgte de med. De ville nemlig se, hvordan hans liv ellers var; så kunne de bedre finde ud af, hvordan de kunne hjælpe.

Og det blev faktisk meget spændende for de tre feer; for de kom med Jacob i skole. Jacob var vikar i en første klasse, som han underviste i regning og musik. Regnetimen kedede feerne meget; så de tog sig en lille lur; men de var ellevilde i musiktimen. Jacob spillede på guitar og sang sammen med børnene.

De tre feer dansede og svævede omkring i rummet mellem Jacob og børnene. De fleste mennesker kan ikke se feer, men nogle kan, og det viste sig, at ét af børnene i klassen, lille Marlene, kunne. Hun nød synet af feerne, men hun sagde ikke noget til de andre, for hun var så vant til at blive drillet og skældt ud for sine fantasier, som mange kaldte det, at hun ikke nævnede det over for nogen mere.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Det ringede ud, og børnene løb hurtigt ud af lokalet. Jacob var ved at pakke sin guitar ned i den særlige posetaske, han havde til den, da han opdagede, at Marlene ikke var gået ud af lokalet sammen med de andre børn. Hun sad og så helt henført ud, som var hun i en anden verden.

"Marlene ... Marleeeene ... vågn op." Marlene smilede og sagde, at hun ikke sov. Hun havde bare set noget smukt. Jacob så sig omkring uden at forstå, hvad Marlene talte om, og spurgte hende, hvad hun mente. Marlene tøvede lidt, men da feerne dansede lystigt lige foran hende og nikkede opmuntrende til hende, tog hun mod til sig og fortalte om de tre små dansende feer.

Jacob hverken grinede eller irettesatte hende!! Det var noget nyt. Han så interesseret ud. "Nå, så du kan se feer. Det lyder spændende." Og så havde de to en god snak, som glædede dem begge, og feerne frydede sig; for Marlene fortalte Jacob netop det, de ønskede, nemlig at de havde været omkring Jacob hele dagen, også i regnetimen, og da han var kommet cyklende ind gennem porten i morges. Jacob fik noget at tænke over. Han var ærgerlig over, at han ikke selv kunne se dem, men takkede Marlene mange gange for oplysningen. Marlene og Jacob forlod klasseværelset sammen og skiltes.

Jacob tog sidst på eftermiddagen ud i lysningen i skoven. Bare han vidste, hvad han kunne bruge oplysningen om feerne til. Han opdagede pludselig, at han ikke længere følte sig så nedtrykt over bruddet med Hanne. Noget andet og yderst interessant skete med ham nu. Og dog, bare tanken nu igen om Hanne gav et lille stik i hjertet. Men han var nu i bedre humør i eftermiddag, så feerne.

Da Jacob var kommet i seng om aftenen, tænkte han på feerne, lige før han sov, og lige inden han faldt i søvn, sagde han til dem ud i rummet, hvor han regnede med, at de stadig var: "Hvad er det, I vil?" Så sov han, og hans sind var nu mere åbent for påvirkningen fra feerne. De bad ham om at tage guitaren med ud i lysningen næste dag.

Den næste dag var feerne ikke omkring ham i skolen, fortalte Marlene ham. Og Jacob, der intet huskede om sin drøm, blev skuffet. Måske ville de aldrig komme tilbage til ham. Han vidste ikke, hvad han skulle gøre. Sidst på eftermiddagen rejste han sig fra sit skrivebord og ville gå en tur i skoven. Det var en dejlig lysning, han der havde fundet. Måske han skulle tage mad med derud i dag. Han smurte hurtigt et par mellemadder og skulle lige til at gå ud af døren, da han fik den pludselige indskydelse at tage guitaren med. "Ja, hvorfor ikke?" tænkte han og tog den med.

Feerne havde brugt dagen til at slappe af og nyde hinandens selskab, og da de så Jacob nærme sig med guitaren, blev de jublende lykkelige. Det havde virket.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Jacob satte sig ned og nød stilheden og atmosfæren. Han forestillede sig, at feerne var der. Lidt senere spiste han sin medbragte mad og drak lidt af en juice. Derefter tog han guitaren frem, stemte den og klimprede nogle få strofer. Feerne havde travlt. De prøvede at inspirere ham med de smukkeste lyde, de kunne frembringe. For selvom han hverken hørte eller så dem, så ramte de fine vibrationer ham dog. Så var spørgsmålet blot, om han opfattede dem.

Jacob følte sig lidt opstemt og begyndte at spille en melodi, han aldrig før havde hverken hørt eller spillet. Han studsede lidt. Det var første gang, han spillede på den måde. Han fortsatte, og efter nogle intense minutter havde han en lille sød melodi færdig. Han var lykkelig. Det var noget nyt for ham. Han følte pludselig en ny verden åbne sig for ham. En verden, der var smukkere, finere og med mange nye muligheder.

Feerne var glade. Deres opgave var løst. Jacob var i gang. En ny komponist var født.